

II СОУ
„Проф. Никола Маринов“
град Търговище

*Литературни страници,
вдъхновени от
Българската Коледа*

брой VII, 2013 година

Литературен клуб „Добротворчество“

Ангелите сред нас

Често си мисля – какво се крие зад думата доброта. Какво значи да бъдеш добър? Не, не в този смисъл – да се прибереши когато мама е казала, или да не пропуснеш да поздравиш милата съседка от горния етаж. Добротата в този смисъл значи възпитание, зачитане, уважение. Да бъдеш добър, не означава да слушаш повече или да изпълняваш безропотно това, което очакват от теб. За мен е важно сама да осъзнавам грешките си, да проявявам повече съчувствие да вярвам, да мечтая, да обичам...

Да си призная, възхищавам се на онези хора, които тайничко наричам „ангелите на нашето време“. Отвън са като всички нас, но отвътре са различни. Вместо душа, в гърдите им е скрита светлина. Ще ги познаем по очите, които имат особен блясък. Пяхната мисия сред нас, грешните хора, населили пространството между ада и рая, е да ни напомнят, че живот без любов е мрачно ежедневие, сивота без капка цвят, съществуване без смисъл и щастие. Ангели са хората, които приемат чуждо дете като свое, за да му дадат дом, семейство и обич. Лекуват болни хора, а дори на безнадеждно болните успяват да вдъхнат сила и надежда да се борят. Помагат на бедни и бездомни, заделят част от своето, за да нахранят гладните. И не е ли ангелско да обичаш, да помагаш, да носиш надежда? Самите те едва ли са богати и безгрижни, сигурно си имат своите страдания. Но да забравиш себе си и да се отдадеш на другите – има ли нещо по-смислено от това?

Атина Филева

КОЛЕДЕН ПОДАРЪК

24 декември – навечерието на Коледа. Ден, обгърнат от сребристобял сняг, любов, надежда за чудеса и магия.

В нашето забързано ежедневие всеки се нуждае от поне един такъв празник в календара, който да стопля сърцето му, дори и да е най-мрачният и студен зимен ден.

Мирисът на сняг, цялото възбуждане около елхата и топлината в очите на любимите ни хора ни карат да се усмихнем. Стараем се да изпипаме всеки малък детайл -от украсата на дома ни до салфетките на масата. Затова броени дни преди Коледа се впускаме в дългите, изпълващи ни с коледен дух разходки по магазините в търсене на идеалните подаръци. Избираме ли, избираме...И ето - вечерта на Коледа е тук . Усещат се уютът и топлината. Всички се събират около елхата и настъпва дългоочакваният момент – отваряне на подаръците. Всеки е получил това, което е пожелал-Барби с розова рокля, онази хубава блузка, сребърна гривна, шарения конструктор. Всичко е прекрасно! Всички се смеят, веселят се, танцуват, радват се на подаръците си. Но утре тези подаръци ще бъдат предмети, останали по рафтовете...

Затова най-скъпите подаръци са усмивките и любовта, които сме получили в този ден. Те не се купуват! Единствено могат да се подаряват. Показава, в този миг, осъзнаваме, че ние сме подарили подаръка, който толкова обичани от нас хора заслужават.

Всеки ден можем да правим по едно малко чудо за хората, които обичаме-просто да прошепнем колко много ги обичаме.

Мелиз Мехмедова

Коледно вълшебство

*По Коледа се случват чудеса,
на Коледа отварят се сърцата,
очи отправяме към звездни небеса
и някак леко ни е на душата.*

*Когато Рождество настъпи,
молитви ний отправяме към Бога.*

*И чакаме той нас да ни упъти
и да разсее нашата тревога.*

*Отвсякъде струи надежда
и всички сме добри и мили.*

*В свят вълшебен ни отвежда
и щастието в други сме открили.*

*А тази нощ, дарена ни от Бога,
вълшебна е заради нас самите.*

*Как бих желала аз да мога
да виждам все любов в очите.*

*За да живееш, трябва бавно да се раждаш,
добър и чист да бъдеш ти като децата
и във вълшебства като тях да вярваш.
Така при теб сами ще идват чудесата.*

Теодора Ангелова

Приказка за доброто

Коледа! Това вълшебство, което отваря сърцата и душите ни, прави ни добри и състрадателни! Този празник ме подсеща за една история, пълна с благородство.

Тя е Джулия – малко красиво синеоко момиченце, но със зла съдба. Изоставена от родителите си, първите три години от живота си прекарала в дом, където е търпяла много грубости и пренебрежение заради недъга по рождение.

Но и приказката за Джулия има хубав край. Един ден в дома дошли млади хора – мъж и жена, за да си осиновят детенце. Край тях шумно подскачали здравите дечица. Жената видяла встрани едно тъжно лице с големи сини очи. В това дете хората открили мечтаната рожба. Върнали радостта в красивите очи. За Джулия настъпили щастливи дни. В новото си семейство тя била заобиколена с обич и внимание. Много скоро добри лекари успели да оправят недъга. Джулия разбрала какво значи да тичаш на воля в парка, да играеш на катерушката, да караш колело... Всички радости на детството били за нея.

Минавали годините... Днес Джулия е успял хирург в Германия и работи под ръководството на същия лекар, който е направил нейната спасяваща операция. А смисълът на живота ѝ е да лекува хората, да връща усмивките на устните им, да вижда сълзи на радост в очите им. И мисли за деня, когато самата тя ще стане родител, за да даде на детето си онова, което съдбата е подарила на нея чрез родителите, които има – прекрасни, благородни.

Такива истории има много. Различни истории, различни човешки съдби. Всички те ни учат, че няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш добър, състрадателен, да обичаш хората и да ги правиш щастливи. Всяка година, когато запалим свещичките на коледната елха в нашия дом, аз благодаря за семейството, което имам, и изричам наум молитвата си – да няма страдащи деца и самотни хора.

Жанет Спасова

Моята приказка за доброто

Станимира Жечева

Столичният град беше цял осеян в празнични светлини. Отдалеч приличаше на лавина от звезди. 25 декември 17:30. Обичайно за това време от годината вече отдавна се бе стъмнило, ала никой не забелязваше това. Навсякъде сякаш бе ден заради многото лампички и светлини.

Магазините пращаха от клиенти, готови да харчат за десетки неща, които никога нямаше да употребят, защото просто никога нямаше да им потрябват. Кесиите бяха развързани безвъзвратно.

Двупосочно на таласи се сипеха серии от минувачи, от чиито усти се лееше пара. В центъра величествено се издигаше огромно коледно дърво, чиито клоно оставаха невидими за окото поради прекомерни струпвания от твърде внушителни украшения. Шопки, звезди и гирлянди причиняваха на горкото дърво неистова тежест и пошла изкуственост. Още по-изкуствени обаче бяха изгърбените от покупки господа и техните лъскави бутикови съпруги, които с престорени усмивки се поздравяваха край кичозното растение. Не спираха за разговори, защото автомобилите така бучаха и свистяха, че площадът буквално напомняше на кошер. Лишен от всички „качества“ на аристократичните двойки, един мъж също бе там-Дядо Коледа. Разбира се, той не беше истински. Всъщност дори не беше старец. След месец ставаше на 25, а преди около три години бе станал и баща. Живата атракция, обагрена в червени и бели одежди, кръжеше около дървото, за да се снима с граждани, туристи и деца. Добромил, така се казваше мъжът, излъчваше празнично настроение и го пръскаше по цялото си работно място. Той много харесваше професията си-въплъщаваше се в какво ли не, щом дойдеха празници, и това безспорно му носеше ярки спомени. Дори в няколко албума пазеше всички фотографии с хора от всякакво естество. Беше се снимал с кого ли не-с коминочистачи, с известни личности, с управници, дори със 100 -годишна жена. Това, което му се случи тази вечер, бе изключение.... За пръв път не човек, а животно изяви желание да се снима с Добромил. Животното изскочи изневиделица и даже малко постъписа преоблечения младеж. Кучето като бръшлян се уви около нозете на белобрадия „старец“, с което видно искаше да даде знак за нещо, все още не много ясно за сепнатия. Единственото, което ясно личеше, бе, че животното е бездомно и ако някога не е било така, то броящите му се ребра издаваха, че това е било доста отдавна. Макар и маскиран, добродушият мъж не бе успял да заблуди животното в нужда. От всички хора в коледната суматоха кучето беше избрало точно него. Сега с влажен и изтощен поглед молеше Добромил за милостиня безмълвно. Този поглед върна Дядо Коледа за миг години назад във

времето, в родното му село далеч от столицата. Спомни си за едрия вълчак, който охраняваше пансиона за деца, лишени от родителска грижа. Там и с него бе минало детството на добродушният мъж. В съзнанието на Дядо Мраз изплуваха толкова скъпи мигове и то свързани основно с Коледите в този дом. Всяка година добри хора участваха в благотворителна кампания, пускайки SMS-и и Добромил се докосваше до семейната обстановка чрез много топлота, уют и интересни подаръци. Винаги той споделяше огромното си щастие с гордия пазач като отваряше подаръците си само навън при него.

Споменът за тези времена навлажни очите на мъжа и той побърза да ги подсуши. Приклепна да кучето и потупвайки го по измършавялата плешка, прошепна:

- Е, приятелю, какво да правя с теб сега? Как да те изоставя в нощта срещу Коледа? Как да постъпя с теб така, както преди години не постъпиха с мен и благодарение на това съм жив? Ти трябва са си моето чудо, чрез което да покажа на благосклонната си съдба колко съм признателен за шанса, който получих от нея. Кучето се беше проснало и нямаше сила дори да изкумти, макар че така му се искаше да даде знак, че е съгласно с мъжа.

Добромил продължи:

- Знаеш ли...?! Всеки трябва да е със семейството си и ние с теб сега отиваме при него, при нашето семейство!

Ощастливеният стопанин се наведе още повече и подпъхна ръце между скривания паваж и полубезжизненото тяло на животното, но преди това бе го обгърнал с маскировачното си топло палто. Вдигна кучето и бавно пое по вледенените павета. Няколко минути по-късно неочаквано за семейството на Дядо Коледа на вратата на скромното им жилище се позвъни. Озадачената жена взе детето на ръце и побърза да отвори. Тя с радост откри, че странникът е нейният любим, а неговият другар бе добре дошъл. Кучето бе настанено близо до бумтящата камина. Неговото чудо бе факт. След като се посъвзе, се присъедини към празнуващото младо семейство. Освен с огромна порция с угощение, кучето бе дарено и с име. Кръстиха го Лъки заради огромния късмет, с който бе благословено. Емоциите на разширилото се семейство бяха по-истински и по-стойностни от на всяко друго, тънещо в изобилие от глезотии. Тази вечер тяхната пълнена пуйка бе претърпана с добро и това я превърна в най-безценното блюдо.

А над камината в тесния им дом нашироко се стелеше следното писание:

„Не всички могат да бъдат красиви, богати и знатни, но всички могат да бъдат добри.“

Станимира Илиева

МОЯТА КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

Баба ми разказваше, че на Коледа наистина стават чудеса. Но най-голямото чудо е, че хората стават добри. Този празник ни сближава, стопява студенината в сърцата, носи радост на страдащите, събдва надежди.

Когато баба спря да вижда, дядо сядаше до нея, прегръщаше я нежно и й разказваше за снежната красота навън. Описваше украсената елха на двора, пламъка на запалените свещички, за щастливите хора, които срещаше навън. Баба слушаше и се усмихваше. С очите на дядо тя „виждаше“ красотата на Коледа. Така празникът

оживяваше за нея. И тя беше щастлива. А аз ги гледах и си мислех – каква е тази магия? Как става така, че един празник може да донесе толкова вяра и надежда. Вяра, че можеш да живееш въпреки трудностите, пред които животът те изправя. Вяра, че всичко е възможно, стига да го поискаш. Вяра, че и най-голямото страдание е преодолимо, когато имаш до себе си човек, който те обича. Така баба и дядо ме научиха да вярвам. Повярвайте и вие. Да, на Коледа стават чудеса!

Ивета Юриева

Коледни чудеса

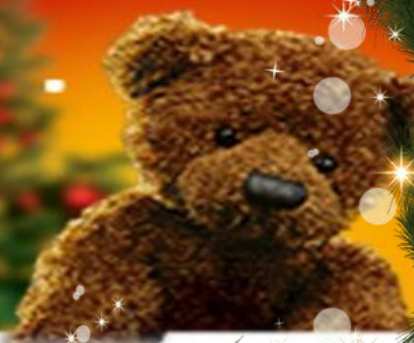
Казваме - на Коледа става чудо, ставаме по-добри. И сме някак доволни и горди от това. Вярата и надеждата вървят ръка за ръка в живота на човека. Без тях е невъзможно. Защото без вяра няма любов, а без любов няма надежда за по-добро. Познавам едно семейство. Те са много бедни, но богати по душа хора. Момиченцето, което е на 14 години, е на инвалидна количка, защото има проблеми с краката. Майка и е починала, когато тя е била на 2-3 годинки. Баща и се грижи за семейството. А за да може момичето да ходи на крака като нас, е нужно скъпо лечение. Ние можем да подпомогнем на многото нуждаещи се деца, като изпратим SMS на номера на Българската Коледа.

Това е благороден жест. Но много ми се иска да попитам - защо само на Коледа? Когато сме в уютния и топъл дом, помисляме ли, че навън някой беден бездомник търси сред отпадъците нещо, за да се нахрани? Помисляме ли, че когато близките ни отрупват с подаръци, има деца, които нямат мама и татко да ги зарадват? Помисляме ли? И мисълта ли ни прави по-добри? На всяка Коледа ние с мама носим дрешки и играчки на детенцето на съседката от втория етаж. А на една възрастна самотна жена от съседния блок носим от коледната вечеря. Не забравяме да изпратим SMS за Българската Коледа. И сме доволни, че сме зарадвали другите. И сме добри!

Елис Хюсеинова

Подари надежда на дете в беда.

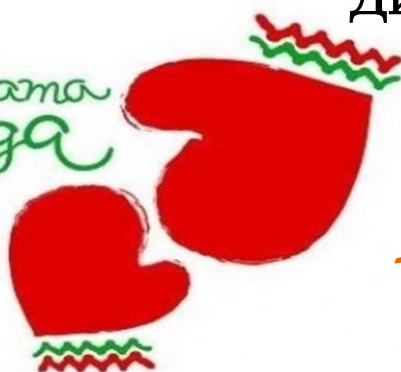
1117

Казват, че доброта е Божи дар, който притежаваме. Тя е онова, което изразява човешкото у всеки. Не е толкова трудно да бъдем добри – един малък жест е достатъчен да дарим на някого малко радост, да видим усмивка на лицето му. Тъжно ми е за бедните и бездомни хора, които виждам на улицата. Наближава Коледа и знам, че на този ден най-хубаво е да бъдеш със семейството си. Не е толкова важно колко богата ще бъде коледната трапеза – важно е край нея да се събере семейството. А тези, които нямат? И те са хора като всички нас. Няма да забравя малкото момиченце на улицата, което свиреше на цигулка. То – малко от мен, красиво и невинно дете. Но изглеждаше толкова тъжно. Обуто с големи скъсани обувки и скъсано мръсно яке, което очевидно беше твърде голямо за детето. Онова, което ме впечатли, беше гласът на цигулката – прекрасна, тъжна мелодия, която говореше вместо момичето. Всички, които минаваха, видяха детето, но твърде малко се спряха да послушат или да дадат паричка. Сърцето ми се сви – и от мъка заради момичето, и от яд заради бездушието на хората. Спрях и оставих сичките си пари – не бяха много, но ме стопли блясъкът в очите ѝ и усмивката на устните ѝ. Не можах да си купя това, заради което бях излязла. Но се прибрах щастлива, нямаш търпение да разкажа на родителите си каква добрина бях сторила. Чувствах се горда, че донесох радост на едно дете.

Димана Стефанова

Българската
Коледа

1117

Животните ни учат на добро

От малки влизаме в чудния свят на приказките. Там всичко оживява, за да ни покаже един по-добър свят или да ни научи, че светът може да бъде добро място, стига да го направим такъв.

Моята приказка ще ви покаже как можем да бъдем добри.

Това се случи на Коледа. В заснежената гора се готвеха за празника. Лисичето Мустачко реши да се разходи, защото се разсърди. Родителите му отказваха да му дадат подаръка, преди да настъпи коледната вечер. Вървя из гората, но още рано следобед започна да вали сняг, бързо се смрачи и Мустачко загуби пътя за дома. Сгуши се до едно борче и заплака. По едно време се зададе Дългоушко, който носеше малка елхичка. Спря до Мустачко и го попита защо плаче. Лисичето му разказа какво се е случило. Дългоушко се натъжи, но бързо се сети, че на този ден не трябва никой да е тъжен и да страда. Реши да го успокои:

- Ела у нас, ще ми помогнеш да украсим елхичката. А твоите родители ще те намерят.

Двамата тръгнаха към хралупата на зайчето. Там беше топличко и уютно. Много смях и викове украсиха коледната елхичка. Бяха много щастливи, когато на върха ѝ грейна звездата. Запалиха свещичките. Захванаха се да приготвят вечеря. Беше вълшебна вечер, навън валеше сняг, а в хралупата на зайчето двамата приятели бяха щастливи.

В това време родителите на лисичето вървяха по следите на своето дете. И нали на Коледа стават чудеса... На вратата на хралупата се почука. Дългоушко отвори и покани неочакваните гости. Мустачко прегърна родителите си и обеща, че вече ще бъде послушен. Всички седнаха на трапезата и посрещнаха заедно коледната нощ. За всички това беше най-хубавата Коледа. Дългоушко за първи път не беше сам. Мустачко намери нов приятел и разбра, че най-важното в живота е да има край теб хора, които те обичат.

Камена Колева

На майките – поклон

Най – хубавите спомени от моето детство са свързани с коледните и новогодишни празници. Трепетната подготовка, празничното настроение, подаръците, пожеланията – това са нещата, които изгълват дните около Коледа. И днес виждам празничната трапеза, на която са подредени ястията. А в средата – коледната пита на баба. Пламъците на огъня в камината осветяват стаята и сякаш закачливо докосват пламъчетата на горящите върху елхата свещички. Уют, топлина, щедрост, семейно щастие – това са детските ми спомени.

Неизличим остана у мен и един тъжен спомен, който изплува винаги, когато чуя за Българската Коледа. Беше отдавна, пак в дните около светлия празник. С приятелки бяхме излезли да се разходим. Смеяхме се на нещо, когато забелязах инвалидната количка и седящото в нея момиче. Първо чух виковете му, после видях протегнатата му ръчица към едно малко котенце, след това погледнах детето. То се радваше на котенцето, което беше застанало до количката. Съвсем нормално момиченце, което по детски искрено изразяваше радостта си. Само количката показваше, че има проблем. Една красива жена се беше навела над детето и нещо му говореше. После го прегърна и го целуна. Почувствах особена топлина в гърдите, нещо ме стисна за гърлото. Искаше ми се и аз да прегърна тази жена. У мен се преплитаха чувства на възхищение, обич и преклонение.

Всяка майка заслужава да ѝ се поклоним. Но възхищение предизвикват майките на болни деца. Всяка минута от живота им е свързана с детето, всяка мисъл е за него – ще оцелее ли, ще има ли шанса да оздравее.

Много са децата, които имат нужда от Българската Коледа. За тях – ЗМЪ, а за техните майки – ПОКЛОН!

Кристияна Драгомирова

Дизайн: Станимира Илиева, Мелиз Мехмедова